

قصہ بی بی راعیہ

حضرت الیملک اتے بی بی نعیمہ دا پتریں سمیت ہجرت کرن

ایہ واقعہ بنی اسرائیل وچ بادشاہیں دا دور شروع تھیوون کئوں پہلے دا ہے جڈاں جنگجو سردار انہیں دی قیادت کریئدے ہن۔ تڈا ہوں بنی اسرائیلی علاقے یہودیہ وچ ہک دفعہ کال پئے گیا۔ اُتھاؤں دا ہک شخص ہا الیملک۔ حضرت الیملک دا تعلق بنی اسرائیلی قوم دے یہودہ قبیلے دی شاخ افراتی نال ہا۔ او یہودیہ علاقے دے شہر بیٹ اللحم وچ رہندے ہن۔ کال دی وجہ کئوں او اپنے کنبے سمیت کجھ عرصے واسطے کافرین دے علاقے موآب وچ مقیم وئج تھے۔ حضرت الیملک دی زال داناں نعیمہ، وڈے پتر داناں کلیون اتے چھوٹے دا محلون ہا۔

موآب دے علاقے وچ رہندیں ہوئیں حضرت الیملک وفات پا گئے۔ بی بی نعیمہ بیوہ تھی گئی۔ او اپنے ڈہائیں پتریں نال اُتھائیں زندگی گزریئدی رہ گئی۔ اوندے پتریں اُتھائیں کافرین وچ شادی کر گھدی۔ وڈے دی زال داناں عارفہ اتے چھوٹے دی زال داناں راعیہ ہا۔

بی بی نعیمہ دا کنبہ تقریباً ڈاہ سال اُتھائیں رہ گیا۔ ول کلیون اتے محلون وی وفات پا گئے۔ بی بی نعیمہ اُتھاں پردیس وچ کلھی تھی گئی۔ نہ پئے رہ گیا، نہ پتر۔

جڈاں بی بی نعیمہ ایہ سُنیا جو ”اللہ سنیں اپنے پیارے لوکیں بنی اسرائیل تے کرم دی نگاہ کیتی ہے اتے ہن یہودیہ دے علاقے وچ چنگی فصل تیار ہے“ تاں او غمیریں دے علاقے موآب کئوں اپنے وطن یہودیہ دو واپس وئجئے واسطے تیار تھی گئی۔ اوندیاں ڈوہیں بیوہ نوہریں وی اوندے نال تھی پیاں۔ جیرھے ویلے او تریئے یہودیہ دے علاقے دو وئجئے والے رستے تے روانہ تھیاں، تاں بی بی نعیمہ اونٹنیں بیوہ نوہریں گوں آکھیا: ”میڈیاں دھیریں! تئساں ڈوہیں اپنے اپنے پیکٹیں لگیاں وئجو۔ میڈے مرحوم پتریں اتے میڈے نال تئساں ہوں چٹکاں وقت گزارے۔ میڈی دُعا ہے جو اللہ سنیں تہا گوں خوشیاں ڈیوے۔ ولا سہاگئیں تھیو اتے اپنے اپنے گھر وچ سکھ چین نال زندگی گزارو۔“

ول بی بی نعیمہ انہیں گوں گھٹ کے گلکڑی پاتی، انہیں داسر چمیس اتے آکھیس: ”اللہ نگہبان!“ تاں او ڈوہیں زور زور نال رووٹ لگ پیاں اتے آکھن لگیاں: ”نہ انا نہ! اسناں تیڈے نال جلسوں۔“

بی بی نعیمہ آکھیا: ”میڈیاں دھیریں! چنکاں ایویں ہے جو تئساں اپنے اپنے ماع پیو دے گھر لگیاں ونجو۔ تئساں میڈے نال کیا چل کریسو؟ کیا میڈے بے پتر ہن جو دستور دے مطابق انہیں نال شہاڈی شادی کر ڈیواں؟ ونجو! ہیکٹیں لگیاں ونجو۔ میں جہیں ہڈھڑی نال گوں ہن شادی کریسی؟ جے کوئی کر وی گھنے اتے میگوں پتر وی چا پون، تاں کیا انہیں دے جو ان تھیون تئیں تئساں ایویں بیٹھیاں رہو ہا؟ نہ میڈیاں دھیریں نہ! ایں بالکل نہ سوچو! میڈی زندگی تاں خداؤں عذاب بٹ گئی ہے۔ تئساں اپنی زندگی برباد نہ کرو۔“

ایں گالھ تے او ولا زور زور نال رووٹ لگ پیاں۔ ول عارف اپنی سس گوں گلکڑی پاتی اتے ”اللہ نگہبان!“ آکھ کے ٹرہتی، پر بی بی راعیہ سس گوں چمبڑی رہ گئی۔ بی بی راعیہ گوں بی بی نعیمہ آکھیا: ”ڈیکھ! تیڈی ڈرائی اپنی قوم اتے اپنے دیوتا دی پناہ وچ واپس ویندی پئی ہے۔ توں وی اوندے نال لگی ونجیں ہا۔“

بی بی راعیہ، اپنی سس گوں آکھیا: ”میڈی ماء! واپس ونجھن واسطے میگوں ولا ولا نہ آکھ۔ میں تیکوں چھوڑ کے رکھائیں کینا ویساں۔ جتھاں توں ویسیں، میں وی اکتھائیں ویساں۔ جتھاں توں رہسیں، میں وی اکتھائیں رہساں۔ میں ہمیشہ واسطے اپنی قوم گوں پھڑیندی ہاں اتے ہمیشہ تئیں تیڈی قوم وچ شامل رہ ویساں۔ میں ہمیشہ واسطے دیوتا گوں پھڑیندی ہاں اتے میں ہمیشہ تئیں ہیں خدا تے ایمان رکھیاں جیندے اتے توں رکھیندی ہئیں۔ میڈا مرٹن جیون ہن تیڈے نال ہے۔ جے میں تیں کئوں جدا تھیون دے بارے وچ سوچاں وی، تاں اللہ میگوں ہوں ویلے موت ڈے ڈیوے!“

جیرھے ویلے بی بی نعیمہ ڈٹھا جو بی بی راعیہ اوندے نال ونجھن تے اڑ گئی ہے، تاں ولا اوکوں واپس ونجھن دا نہ آکھیس۔

بی بی نعیمہ دا بی بی راعیہ دے نال واپس آون

بی بی نعیمہ اتے بی بی راعیہ ڈوہیں ٹر دئیں ٹر دئیں آخر کار بیٹ اللہم پہنچ گیاں۔ یکدم ایہ خبر پورے شہر وچ پھیل گئی۔ عورتاں بی بی نعیمہ گوں ڈیکھ کے ہک بے گوں آکھن لگیاں: ”اڑی! ایہ نعیمہ ہے نا؟“

ایہ سُن کے بی بی نعیمہ اُکھیا: ”ہنّ میگوں نعیمہ نہ سہّو۔ اللہ سنّیں اپنیاں نعمتاں میں کُنوں کھس گھدیاں ہن۔ میں کریں ماری تاں قہرِ الہی تلے آئی ہوئی ہاں۔ اپنے ولی وارثیں نال گہنی ہامی اتے ہنّ میں تقدیر دی ماری بے کس اتے لاوارث تھی کے ول آئی ہاں۔ اچاں وی تُساں میگوں نعیمہ اہدیں وے؟“

ایں طرح موآب دے علاقے کُنوں بی بی نعیمہ اپنی موآبی نوہہ بی بی راعیہ دے نال اپنے شہر بیت اللہم ول آئی۔ اوں ویلے اٹھاں جو دی فصل کپنّ دا موسم شروع تھی چُکیا ہا۔

بی بی راعیہ دا حضرت مُعزّ دی رُٹھ وِچوں وڈھ چُٹنّ

ہک ڈینہہ بی بی راعیہ اپنی سس کون اُکھیا: ”میگوں اجازت ڈے جو میں وڈھ چُٹنّ وِچاں۔ جے کہیں میڈے اتے ترس کھا کے میگوں وڈھ چُٹنّ دی اجازت ڈتی چا، تاں میں کجھ سٹے چُنّ آوساں۔“ بی بی نعیمہ اُکھیا: ”وِچ میڈی دھی!“ بس بی بی لگی گہنی اتے کاردار کُنوں اجازت گھن کے رُٹھ کپنّ والئیں دے پچھو پچھو ناڑ وِچوں وڈھ چُٹنّ لگ پئی۔ تھیا ایں جو او رُٹھ بی بی دے مرحوم سوہرے الینک دے ہک رشتے دار دی ہئی جیرھا مالدار اتے بااثر شخص ہا۔ اونداناں ہا مُعزّ۔

کجھ دیر دے بعد حضرت مُعزّ وی بیت اللہم شہر وِچوں اپنے گھر کُنوں اٹھائیں آگے۔ فصل کپنّ والے مزدوریں دے کولھ وِچ کے انہیں کون اُکھیونے: ”اللہ تہا کون سلامت رکھے!“ مزدوریں اُکھیا: ”سنّیں! اللہ تہا کون رنگ لاوے!“ ول بعد وِچ حضرت مُعزّ فصل کپنّ والئیں دے نگران اپنے کاردار کُنوں پچھیا: ”او نوجوان مانی کون ہے؟“ کاردار جواب ڈتا: ”سنّیں! ایہ اوبا موآبی عورت ہے جیرھی نعیمہ مانی دے نال موآب دے علاقے کُنوں اٹھاں آئی ہوئی ہے۔ میڈے کولھ آ کے اکھنّس: ’جے مہربانی تھی سگے، تاں میگوں فصل کپنّ والئیں دے پچھو پچھو وڈھ چُٹنّ دی اجازت ڈیو!“ اجازت دے بعد سویر کُنوں گھن کے ہنّ میں وڈھ ودی چُندی ہے۔ بس ذرا ہک چھپر تلے ساہ گھدس۔“

حضرت مُعزّ، بی بی راعیہ تے ترس کھا کے اُوکوں اُکھیا: ”مانی! میڈی گالھ سُنّ! ہنّ تیکوں وڈھ چُٹنّ واسطے کہیں پے دی فصل وِچ وِچنّ دی ضرورت کینی۔ میڈیں ہانھنیں نال اٹھائیں ودی رہ۔ جیویں جو ایہ پولیاں کٹھیاں کرن توں انہیں دے پچھو پچھو وڈھ چُندی آ۔ میں اپنے لوکیں کون سمجھا ڈینداں، تیکوں کوئی تنگ نہ

کریسی۔ جیرھے ویلے تیکوں ترہہ لگے، تاں اُنھائیں گھڑئیں وچوں پائی ونج پیویں جتھوں میڈے لوک پیندن۔“

بی بی راعیہ، حضرت معز دے قدیں وچ ڈھہہ کے شکریہ ادا کریندیں ہوئیں آکھیا: ”سنیں! شہاڈی کمال مہربانی ہے جو تئساں اتنا زیادہ مہربان تھی پئے وے میں غیر بنی اسرائیلی عورت تے۔“

حضرت معز آکھیا: ”پتا ہے! میکوں سارنیں گالھیں دا پتا ہے پیا جو کیویں تیں اپنٹے پے دی وفات دے بعد وی اپنی سس داما و انگوں خیال رکھئے۔ اپنٹے وطن اتے اپنٹے ماء پٹو گوں چھوڑ کے اوندے نال اجنبی لوکیں وچ رہن واسطے اٹھاں آگئیں۔ میڈی دُعا ہے جو اللہ سنیں، بنی اسرائیل دار کھوالا جیندے سہارے تے توں آئی ہئیں، تیکوں تیڈے چنگے کمیں دا صلہ ڈیوے اتے اپنٹیں برکتیں نال مالا مال فرماوے۔“

بی بی راعیہ آکھیا: ”سنیں! بھائیں جو میں شہاڈی ادنی بانھی دے برابر وی کینی، ول وی تئساں میڈے اُتے کرم دی نگاہ کر کے میڈی وڈی حوصلہ افزائی کیتی ہے۔“

حضرت معز کھاٹے دے ویلے بی بی راعیہ کوں آکھیا: ”آ! روٹی کھا گھن۔ روٹی وی ہے ہی اتے چٹنی وی۔“

تاں بی بی راعیہ آ کے بانھیں دے نال روٹی کھا دھی۔ ہیں دوران حضرت معز اوکوں کجھ بھنے ہوئے جو وی ڈٹے۔ اوں رج کے کھا دے۔ جیرھے جو بچ گے انہیں کوں اوں گنڈھ چا ہدیا۔

کھانا کھاؤں دے بعد جیویں ای بی بی راعیہ وڈھ چٹن واسطے اٹھی کے گئی، تاں حضرت معز اپنٹے لوکیں کوں آکھیا: ”جے او پو لئیں دے وچوں وی سٹے چٹے، تاں وی اوکوں کجھ نہ اکھا ہے، بلکہ اوندی خاطر پو لئیں دے وچوں کجھ سٹے مروڑ کے اٹھائیں سٹ گھتا ہے تاں جو وڈھ چٹدے ویلے اوکوں ڈھیر سارے سٹے مل ونجن۔“

ایں طرح بی بی راعیہ شام تئیں وڈھ چٹدی رہ گئی۔ جیرھا کجھ اوں چٹیا، اوکوں کٹ سٹ کے گنڈھڑی چا ہدھس۔ او جو تقریباً 15 کلو تھے۔ ول او گنڈھڑی چا کے شہر اپنٹے گھر لگی گئی اتے اپنی سس دے اگوں ونج رکھیں۔ اوندی سس اتنا زیادہ وڈھ ڈیکھ کے خیران تھی گئی۔ ول بی بی راعیہ او بھنے ہوئے جو وی اوکوں ڈٹے۔ بی بی نعیمہ آکھیا: ”کتھاں ونج چٹئے وڈھ اچ تیں؟ کیندی فصل وچ؟ اللہ بہوں ڈیوے اوں آدمی کوں جیں تیڈے اُتے ترس کیتے۔“

ول بی بی راعیہ اپنی سس کوں سارا حال حوال پُٹا اتے ایہ وی ڈسائیں جو ”اج میں جتھاں وڈھ ونج چُٹنے اوں زینت داراناں مُعز ہے۔“

بی بی نعیمہ اپنی نوہہ کوں آکھیا: ”اللہ سینیں مُعز کوں رنگ لاوے! اوندے وسیلے اللہ سینیں ساڈے اُتے مہربانی کیتی ہے اتے ساڈے مومیں دی لُج رکھ گھدی ہس۔ مُعز تاں ساڈے ولی وارثیں وچوں ہے۔“

بی بی راعیہ آکھیا: ”مُعز میکوں ایہ وی آکھئے: ’جے تئیں میڈی ساری فصل کینج نہ ونجے، او تئیں اتھائیں وڈھ چُٹدی رہ ونجے!‘“

بی بی نعیمہ آکھیا: ”میڈی دھی! میڈا خیال وی لیہو ہے جو توں اتھائیں اوندیں بانھنیں دے پچھو پچھو وڈھ چُٹدی رہ ونجے۔ کہیں بی جاہ تے تھی سگدے جو تیکوں کوئی تنگ کرے۔“ ایں طرح بی بی راعیہ جو اتے اوندے بعد کنگ دی فصل کینج تک حضرت مُعز دین بانھنیں دے پچھو پچھو وڈھ چُٹدی رہ گئی۔ فصل کینج ونجے دے بعد پہلے وانگوں او اپنے گھر اپنی سس دے کولہ رہ گئی۔

بی بی راعیہ دا حضرت مُعز کٹوں سہارا منگن

فصل کینج ونجے دے بعد یک ڈینہہ بی بی راعیہ کوں اوندی سس آکھیا: ”میڈی دھی! تیڈی عدت دے ڈینہہ پورے تھی گین۔ لہذا توں ہن دھاں دھوں، صاف ستھرے کپڑے پاتے خوشبو لا۔ میں چاہندی ہاں جو تیڈے واسطے کوئی سہارا گولاں تاں جو تیڈیاں ساریاں ضرورتاں پوریاں تھیون۔ میں تیکوں ڈسایا ہا نہ جو مُعز، جیندیں بانھنیں دے پچھو پچھو توں وڈھ چُٹدی رہ گئیں، او میڈے پے دا قریبی رشتے دار ہے۔ ڈیکھ! اج شام او پڑتے جو چھنڈ کیسی اتے اتھائیں سمھ ویسی۔ توں اتھائیں لگی ونجیں، پر اوندے سامنے نہ آویں۔ جیرھے ویلے او کھاپی کے نندر کر ونجے، تاں اوندے کولہ ونجے کے ساڈے دستور دے مطابق اوندے پیریں نال لیٹ پووین۔ اوندے پیریں اُتوں چادر ہٹا کے اپنے اُتے پاگھنیں۔ ایں کرن نال جیرھے ویلے اوندی نندر اُکھرسی، تاں او سمجھ ویسی جو توں عاجزی نال اوں کٹوں سہارے دی درخواست پئی کریندی ہنیں۔ ول او خود تیکوں ڈسا ڈیسی جو شادی واسطے کیا کرنا چاہیدا ہے۔“

بی بی راعیہ آکھیا: ”اناں! جیویں تیں آکھئے، میں اویں کریساں۔“

بس بی بی راعیہ پڑتے لگی گئی اتے جیویں سس اوکوں سمجھا چھوڑیا ہا اوویں کیش۔
 حضرت معز گوں کھاؤں پیوؤں دے بعد سکون نال نندر آوٹ پئے گئی، تاں او بار دے ہک پاسے ونج کے
 لیٹ پیا۔ جیرھے ویلے اوکوں نندر آگئی، تاں بی بی راعیہ آہستہ آہستہ اوندے کولھ پہنچ گئی۔ اوندے پیریں
 اٹو چادر ہٹائیں اتے اوندے پیریں نال لیٹ کے اوہو پاند اپنے اٹے پاگھس۔ ادھ رات دے ویلے
 اچانک حضرت معز دی نندر اکھر گئی اتے او اٹھی بیٹھا۔ کیا ڈہدے؟ کوئی عورت اوندے پیریں نال لیٹی پئی
 ہے۔ حضرت معز پچھیا: ”کون ہئیں توں؟“ اوں جواب ڈتا: ”میں راعیہ ہاں۔ شہاڈی بانھی۔ مہربانی کر کے
 میکوں سہارا ڈیو کیوں جو ساڈے ولی وارث تساں ہوئے۔“

حضرت معز آکھیا: ”مانی! اللہ تیڈے ڈکھ ٹالے۔ اٹھوں ظاہر تھیندے جو توں رشتیں دی وڈی قدر کریندی
 ہئیں۔ میں اپنی سس دا ہوں خیال رکھنے اتے ہن توں اپنے خاندان دی بہتری اتے بھلائی واسطے ہوں وڈا
 فیصلہ کریندی پئیں۔ شادی واسطے توں کہیں وی نوجوان کوں چن سگدی ہاویں۔ بھاویں امیر تے بھاویں
 غریب۔ پر میں ایویں نہیں کیتا۔ سارا شہر جاڈے جو توں نیک سیرت عورت ہئیں۔ توں پریشان نہ تھی۔
 جیویں میں آکھنے اوویں تھیںسی۔ بے شک میں شہاڈا قریبی رشتے دار ہووؤں دی وجہ کئوں شہاڈا ولی وارث ہاں، پر
 ہک بیا شخص میں کئوں وی زیادہ قریبی ہے۔ کل جے اوں شخص اپنا فرض ادا کرٹ دی حامی بھری، تاں
 ٹھیک، نہ تاں میکوں قسم ہے اللہ سین دی، ایہ فرض میں ادا کریساں۔ ہن رات دے ایس ویلے تیڈا واپس
 ونجٹن مناسب کینی۔ سویرتیں اتھائیں سمھ تھی۔“

لہذا بی بی راعیہ ولا حضرت معز دے پیریں نال لیٹ گئی۔ ول روشنی تھیوٹ کئوں پہلے اٹھو اٹھی کھڑی
 تھئی تاں جو کوئی سنجان نہ سگے۔ حضرت معز اپنے دل وچ آکھیا: ”اللہ کرے! کہیں کوں پتا نہ لگے جو ایہ
 اٹھاں پڑتے آئی ہئی، نہ تے ساڈے اٹے غلط الزام لگ سگدے۔“ ول حضرت معز، بی بی راعیہ کوں آکھیا:
 ”جیرھی چادر تیڈے کولھ ہے، ایکوں بار دے نال اٹھاں آن وچھا۔“ لیئدے بعد حضرت معز ٹوپے نال بھر
 بھر کے چنگے بھلے جو اوں چادر وچ پا کے، گنڈھڑی پدھوا کے، بی بی راعیہ کوں چوا چھوڑی۔ ول بی بی راعیہ
 گھر دو لگی گئی۔

جیرھے ویلے بی بی راعیہ گھر واپس پہنچی، تاں سس پچھیا: ”میڈی دھی! کیا بیٹے؟ کیا او شادی کرن تے راضی تھی گے؟“ تاں بی بی راعیہ سارا حال حوال بی بی نعیمہ کوں ڈتا۔ ول گنڈھڑی دو اشارہ کریںدیں ہوئیں آکھیس: ”ایہ ہک من جو معز سنیں تیڈے واسطے ڈے چھوڑن۔ انہیں آکھنے اپنی سس دے کولہ خالی ہتھ نہ ونج!“

ول بی بی نعیمہ آکھیا: ”بس ہن توں بے فکر تھی کے انتظار کر۔ میکوں یقین ہے جو معز اچ ای اچ جیرھے ویلے تیں ایں معاملے کوں نیڑ نہ گھنسی، چین نال نہ بہسی۔“

حضرت معز دابی بی راعیہ نال شادی دا انتظام کرن

ہوں ڈینہہ حضرت معز شہر دے پھانک تے ونج کے اندر لے پاسوں کچھری وچ بہہ گے۔ ہوں ویلے او زیادہ قریبی رشتے دار، جیندا ذکر حضرت معز بی بی راعیہ دے اگو کیتا ہا، اٹھو لنگھیا، تاں حضرت معز او کوں سڈیا: ”یار! ذرا میڈی گالھ تاں سنیں ہا۔“ تاں او شخص اٹھائیں حضرت معز دے نال آپیٹھا۔ ول حضرت معز شہر دے معز لوکیں وچوں ڈاہ کوں اٹھائیں لکھا کر گھا۔ ایندے بعد حضرت معز اوں شخص کوں آکھیا: ”گالھ ایہ ہے جو ساڈے مرحوم بھرا الیمک دی بیوہ نعیمہ مانی جیرھی موآب دے علاقے کٹوں واپس آگئی ہے، او ہن اپنے پے والی زمین وچن چاہندی ہے۔ میں سوچنے پہلا حق تیڈا ہے۔ ایں واسطے ایہ معاملہ تیڈے اگوں پیا رکھنداں۔ جے او زمین توں مل گھنن چاہندیں تاں ٹھیک، نہ تاں او کوں میں مل گھن گھنداں۔ جیرھا وی تیڈا فیصلہ ہووے انہیں ڈاہ اتے باقی معز زمین شہر دے سامنے ڈسا چا۔“ اوں شخص آکھیا: ”ٹھیک ہے او زمین میں مل گھنداں۔“ تاں حضرت معز آکھیا: ”جے او زمین نعیمہ مانی کٹوں توں مل گھندیں، تاں تیکوں اوندی بیوہ نوہہ راعیہ موآبی نال شادی وی کرنی پوسی۔ ول جڈاں راعیہ کٹوں پتر پیدا تھیس، تاں ایہ زمین ہوں ہال دے ناں تھی ویسی۔ ایں طرح ایہ زمین مرحوم دے خاندان وچ واپس ول ویسی۔“

اوں شخص آکھیا: ”ایں طرح تاں کل کوں میڈے باقی پتر ایں جائداد دے وارث نہ بن سگھن۔ نہ! میں نہیں گھندا۔ بے شک ایہ زمین توں مل گھن گھن۔“

انہیں ڈبھاڑیں جاندانل گھنٹ کون قانونی حیثیت ڈیون واسطے بنی اسرائیل وچ ایہ دستورہا جو جیرہا شخص جانداد وچیندا ہا، او اپنی جٹی لہا کے نل گھنٹ والے کون ڈے ڈیندا ہا۔ لیویں جیرہا شخص جاندانل گھنٹ دا پہلا حق رکھیندا ہا، جے او اپنا حق کہیں بے کون ڈیوے ہا، تاں او وی لیویں کریندا ہا۔

ول اوں زیادہ قریبی رشتے دار باضابطہ طور تے آکھیا: ”میں ایہ زمین گھنٹ دا اپنا حق تیکوں ڈے ڈتے۔“ اتے دستور دے مطابق اپنی جٹی لہا کے حضرت معز کون ڈے ڈتے۔ حضرت معز، معزین شہر اتے اٹھاں موجود سارے لوکیں دے سامنے ایہ اعلان کیتا: ”تساں سارے گواہ ہوں جو اج میں نعیمہ مانی کون اوندے پے الیمیلک، اوندے پتریں کلیون اتے محلون والی ساری جاندانل گھن گھدی ہے۔ محلون دی بیوہ راعیہ موآبی نال میں شادی وی کریندا پیاں تاں جو مرحوم داناں اوندی جاندانل جڑیا رہ ونچے، اوندے خاندان وچ اتے سرکاری ریکارڈ وچ قائم رہ ونچے۔ تساں سارے انہیں گالھیں دے گواہ ہوں۔“

ول کچھری وچ موجود سارے لوکیں اتے معزین شہر آکھیا: ”جی ہا! اساں گواہ ہیں انہیں گالھیں دے اتے ساڈی دعا ہے جو جیرہی عورت نال توں شادی پیا کریندیں، اؤکوں اللہ سنیں لیویں ودھاوے پھلاوے جیویں ساڈی قوم دے وڈے حضرت یعقوب دین ذالیں بی بی لیاہ اتے بی بی راحیلہ کون ودھایا پھلایا ہس۔ اساں افراتی لوکیں وچ تیڈا مرتبہ بلند تھیندا رہ ونچے۔ اٹھاں بیت اللحم شہر وچ تیڈی شان ودھدی رہ ونچے۔ اللہ سنیں ایں نوجوان عورت راعیہ مانی کون پیدا تھیون والی اولاد کون اوویں عظمت بخشے جیویں ساڈے قبیلے دے وڈے حضرت یہودہ اتے بی بی تمر دے پتر حضرت فارض دی اولاد کون بخشے ہاسی۔“

حضرت معز دی آل اولاد

حضرت معز، بی بی راعیہ نال شادی کر کے اؤکوں اپنے گھر گھن آیا۔ ول بی بی راعیہ اللہ دے فضل نال حاملہ تھی گئی اتے اوں کون ہک پتر پیدا تھیا۔ ایں ہال دے پیدا تھیون تے بی بی نعیمہ کون عورتیں آکھیا: ”بے شک اللہ سنیں وڈیں شانیں والا ہے جس تیکوں اج ہک وارث بخشے۔ ایکوں اللہ سنیں بنی اسرائیل دی پوری قوم وچ وڈے ناں والا بناوے۔ ایہ تیڈی سنبھال لہسی۔ ایہ تیڈے پڈھپے دا سہارا ہسی۔ ایں طرح تیکوں نویں زندگی مل ویسی کیوں جو ایہ تیڈی اوں سابقہ نوہہ دا پتر ہے جیرہی تیڈے نال بے بہا پیار

کریندی ہے۔ جے تیڈے ست پتروی کھڑے ہوون ہا، او وی تیڈی اتنی عزت خدمت نہ کرن ہا جتنی راعیہ کریندی ہے۔“

بس بی بی نعیمہ اوں ہال گوں اپنا پتر بٹا گھدا تے پالیا سا نبھیا۔ بی بی نعیمہ دیاں ہمسایاں، اوندے گھر آیاں اتے آکھن لگیاں: ”اوی! مبارک ہووی۔ اللہ تیکوں پتر ڈتے۔“ ول اوں ہال داناں ”عید“ رکھیونے۔ بعد وچ حضرت عبید دی نسل وچوں حضرت یسی پیدا تھے۔ حضرت یسی کنوں حضرت داؤد پیدا تھے جیرھے بنی اسرائیل دے عظیم بادشاہ وی بیٹے۔

بی بی راعیہ دی اولاد دے حق وچ عظمت ملن دی دُعا دا پورا تھیون

حضرت فارض دی آل اولاد وچ ایہ عظیم لوک پیدا تھے:

حضرت حصرون

حضرت ارام

حضرت عینتاب

حضرت نحسون

حضرت سلمون

حضرت معز

حضرت عبید

حضرت یسی

بنی اسرائیل دا عظیم بادشاہ حضرت داؤد۔